

terier vare af et vist større Omfang, f. Eks. i det mindste havde 100 solidariske Andels-havere. Udvalget gaar nemlig ud fra, at saadanne Andelsforetagender i Virkeligheden maa siges at yde en ganske fortrinlig Garanti for den Kredit, der ydes dem. Hvis denne Kreditgivning ikke skulde være tilladelig, saa vilde det i Virkeligheden heller ikke mere kunne gaa an at udlaane mod Pant i fast Ejendom, for alle disse Folk, som her engagere sig som solidariske Medlemmer af Andelsforetagender, Mejerier og Slagterier, ere jo alle sammen Ejere af fast Ejendom, og dersom Andelsmejerier og Andelsslagterier bleve insolvente, bleve i Virkeligheden disse Folk ogsaa alle insolvente, og saa kom det jo an paa, hvor vidt de faste Ejendomme alene, naar Ejeren selv slet intet kunde yde, var den Værdi værd, som var udlaant i dem. Men man har paa den anden Side ment i Udvalget, at der ogsaa kunde være andre Arter af Foretagender, som havde Krav paa en lignende Kredit, og idet man fastholder Udgangspunktet: Andelsslagterier og Andelsmejerier, har man altsaa givet Ændringsforslaget under Nr. 7 en noget mere almindelig Affattelse, idet det i al Almindelighed lyder paa, at man skal kunne udlaane mod Sikkerhed, som maa anses for at være lige saa betryggende som den i det foregaaende under Nr. 5 og 6 nævnte, det er Pant i faste Ejendomme og Laan mod Pant i Selskabets egne Forsikringer indtil deres Genkøbsværdi. Dette Forslag anbefaler jeg altsaa paa Udvalgets Vegne og med den højtærede Ministers Tilslutning til Vedtagelse her i Tinget.

Forslagene under Nr. 8, 9, 10 og 11 ere stillede af et Mindretal, der for Resten tæller Medlemmer af alle Partier her i Tinget, men jeg skal afvente den Begrundelse, som dette Mindretals Ordfører vil give af disse Forslag. Under Nr. 12, 13 og 14 er der af Udvalget opstillet Ændringsforslag, der ikke give mig Anledning til nogen Bemærkning ud over de ganske korte, der staa i Betænkningen.

Under Nr. 15 er der stillet Forslag om ikke at vedtage den i det her foreliggende Forslag indførte Stempelfrihed af Livsforsikringspolicer. Dersom man gaar med til at indrømme Livsforsikrings-selskaber denne Stempelfrihed, vil det i Virkeligheden komme til at betyde, at det bliver Staten og ikke Livsforsikrings-selskaberne, der kommer til at betale Forsikringsraadet. Ifølge Lovforslaget skal der jo oprettes et Forsikringsraad, og det er Meningen, at dette skulde kunne bestaa

uden nogen Udgift for Staten, og at Livsforsikrings-selskaberne selv skulde betale de Udgifter til Lønninger og Kontorhold, som Forsikringsraadet medfører. Man gaar ud fra, at dette er retfærdigt, da det er Livsforsikrings-selskaberne, der faa hele Fordelen af, at denne Institution bliver oprettet. Men hvis man nu gik til at bestemme, at herefter skulde Livsforsikringspolicerne være stempelfri, vilde det vistnok paa det nærmeste komme til at andrage et Tab for Staten, som tilsvarede det Beløb, som Forsikrings-selskaberne maa yde for at opretholde Forsikringsraadet, og saa blev det jo kun en Formalitet, at det var Livsforsikrings-selskaberne, der betalte Forsikringsraadet, saa blev det i Virkeligheden nogle ny Statsembedsmænd, som her bleve bragte i Forslag og eventuelt vedtagne, og en Udgift for Staten. Jeg tror derfor, det er rigtigt at stryge denne Stempelfrihed.

Under Nr. 16 er der igen et Mindretalsforslag. Under Nr. 17 er der af Udvalget stillet Forslag om at stryge en Bestemmelse i § 54, som har forekommet Udvalget ret paafaldende. Der foreskrives nemlig i § 54, at der skal oprettes et Nævn som Appellinstans for de Afgørelser, Forsikringsraadet træffer. Det er meget rimeligt; men saa kommer der en noget underlig Bestemmelse om, hvordan dette Nævn skal sammensættes. Der staaar herom i § 54, 3die Punktum: „Dette Nævn skal bestaa af Formanden i Sø- og Handelsretten som Formand, to af Kongen for 5 Aar ad Gangen dertil beskikkede Professorer ved Københavns Universitet, henholdsvis en juridisk eller statsøkonomisk og en matematikkyndig samt to her i Landet bosatte Personer, hvoraf Forsikringsraadet vælger den ene og Selskabet den anden“.

Det har nu for det første forekommet Udvalget højst besynderligt at foreskrive i en Lov, at Formanden i Sø- og Handelsretten skal være Formand for et Nævn, som oprettes. Det er jo muligt, at den Mand, som er Formand for Sø- og Handelsretten, aldeles ikke har nogen Lyst til eller Interesse for at indtræde i et saadant Nævn; og at vi her staa og vedtage en Lov om, at han skal være det, kan i høj Grad krydse denne Mands egne personlige Hensigter og Ønsker. Det er jo desuden muligt, at Formanden i Sø- og Handelsretten slet ikke har Tid til at paatage sig et saadant Hverv, og at det til Tider kan være en Mand, man slet ikke vilde finde egnet dertil, selv om man nok